

Eindelijk een officiële!

In 2001 begon de moeizame weg naar een officiële hulphond. Ik werd eerst afgewezen door een bekende hulphondorganisatie door mijn bedlegerigheid en aanrakingspijn in vier ledematen. Ook een andere hulphondorganisatie zag het niet zitten.

Overtuigd van de toegevoegde waarde van een hulphond besloten mijn vriend en ik een oplossing te zoeken. We keken naar de benodigde hulphondtaken, mijn fysieke - en woonsituatie en de rasvoorkeur. We kwamen uiteindelijk bij een cavalier King Charles Spaniel uit gezien de grootte en hoe ze op mijn rolstoel en pijn reageerden. Mijn ouders en vriend konden hem uitlaten en ik had een afgezette tuin. In juli 2012 zocht ik een pup uit, genaamd Amor, die in december 2002 bij me kwam wonen na een interne training van vijf maanden bij een trainster. Emile leerde hem die taken die hij voor mij moest doen zoals: de post, gevallen spullen en een kussen en vest brengen. Al snel kon ik me geen leven voorstellen zonder hulphond. Ik voelde me zelfstandiger en prettiger met hulphond.

Amor kreeg door de jaren heen de nodige ongemakken. In 2009 werd duidelijk dat hij zijn taken moest gaan afstaan door een rughernia en twee lekkende hartkleppen. Aan een andere hulphond denken, wilde ik nog niet. Ik wilde alleen Amor. Mijn schoonmoeder zette alvast een inzamelingsactie op voor een nieuwe pup, die Amor zou vervangen, zodat ik niet zonder hulphond kwam. De inzameling lukte. Hiervan werd in mei 2011 Stitch als pup gekocht, die in augustus 2010 bij me kwam wonen. De training van Stitch is door Emile gedaan met de faciliteiten geleverd door Service dogs.

De regels rondom het aanvragen van hulphonden zijn door de jaren heen veranderd. In 2010 werd mijn vervangende hulphondaanvraag bij Menzis ingediend afgewezen en het bezwaarschrift ook. De hulphond was te duur en ik woonde in Fokus, dus kon ik oproepen. In 2011 veranderde ik van zorgverzekeraar. Ik heb bij Zilveren Kruis een aanvraag ingediend die gelukkig wel positief beoordeeld is. Na jaren lang strijden en zelf de kosten dragen, is er eindelijk goed nieuws. Stitch werd onlangs medisch goedgekeurd als hulphond. Na negen jaar een hulphond hebben, heb ik eindelijk een officiële met hesje. De aanhouder wint dus...

Bezoek www.intermobiel.com voor meer informatie over jong zijn en leven met een lichamelijke handicap of chronische ziekte.

So what!

Stichting Intermobiel zet zich met een positieve insteek in voor en door jongeren met een lichamelijke handicap en/of chronische ziekte. De mensen achter deze stichting werken mee aan de AanZet. Dit keer schrijft Veroni Steentjes, initiatiefneemster en voorzitter van Stichting Intermobiel. De 35 jarige Arnhemse is door Posttraumatische dystrofie en rugklachten bedlegerig. Ze heeft sinds december 2002 Amor (9) als hulphond. Stitch (1) woont sinds augustus 2010 bij haar die Amor opvolgt als hulphond. Veroni heeft een latrelatie met Emile.